

Pielgrzymka Roku Świętego oraz czar Umbrii

Już od wielu lat o tej porze roku planujemy parafialną pielgrzymkę na rok następny. Byliśmy już w wielu miejscach. Tym razem nie wypada nie odwiedzić Rzymu w związku z Rokiem Jubileuszowym 2025. Nawiedzenie grobów Apostołów św. Piotra i św. Pawła oraz największych bazylik rzymskich to nasz cel pierwszorzędny w Roku Świętym. Oczywiście, chcemy też zyskać wszelkie łaski tego Roku i tego miejsca. Rzym ma swój niepowtarzalny urok szczególnie z powodu Watykanu i bazyliki św. Piotra. Wędrowanie do pozostałych bazylik wiąże się także z poznawaniem innych miejsc stolicy Włoch, a przynajmniej jej najważniejszych symboli, jak np. Colosseum. Miło na własne oczy widzieć miejsca, które znamy z reportaży telewizyjnych.

Jednak Rzym, choć jest miastem niezwykłym, włącznie z Watykanem, stanowi tylko istotną część tego ogromnego piękna jakim jest Italia. Tam właściwie każde małe miasteczko ma swój niepowtarzalny urok. Również każdy region tego kraju. Tym razem wybraliśmy Umbrię, która stanowi ojczyznę św. Franciszka z Asyżu. Umbria to zielone serce Włoch i – obok Toskanii – region z najwspanialszymi miasteczkami położonymi na wzgórzach. W minionym roku Umbria zajęła pierwsze miejsce w rankingu światowych regionów: Lonely Planet's Best in Travel List 2023. Jednak specyficzny charakter tego regionu wynika z tego, że jest to kraina wielu wielkich świętych, znanych i czczonych na całym świecie. I można się zastanawiać, czy to ta piękna ziemia wyrzeźbiła tylu świętych, czy może odwrotnie, to oni, ich niezwykle życie i człowieczeństwo dodało splendoru i piękna tej ziemi, jaką jest Umbria. Nasza pielgrzymka, jak Bóg pozwoli, będzie kroczyć szlakiem miejsc związanych ze św. Franciszkiem. Zaczniemy od uroczej miejscowości w górach gdzie Biedaczyna z Asyżu zbudował pierwszą stajenkę. Chodzi o Greccio. Po drodze odwiedzimy miejsca związane z św. Ritą i

św. Benedyktem z Nursji, by w końcu dotrzeć do samego Asyżu. Ciekawym miejscem jest również Montefalco, miasteczko wzniesione na szczycie wzgórza znane jako „balkon Umbrii”. W jednym z przewodników czytamy: *Jedne z najpiękniejszych w świecie widoków na falujące wzgórza, winnice i gaje oliwne, jakie roztaczają się z Montefalco, czynią to miejsce jednym z obowiązkowych przystanków w podróży po umbryjskim regionie, zaraz obok ikonicznego Asyżu, czy Perugia, gdzie cieszyć się można sztuką, kulturą, dobrym winem i jedzeniem w niezwykle odprężającym otoczeniu.* Tam też zwiedzimy muzeum poświęcone św. Franciszkowi. Nie ominiemy też Gubbio, które mocno zapisało się w historii św. Franciszka. Warto dodać, że obecnie w Asyżu znajduje się ciało bł. Carlo Acutisa, którego kanonizację Kościół zapowiada na najbliższy kwiecień. Może więc spotkamy kolejnego świętego, już nie w Asyżu a w Rzymie. Ostatnim miejscem, które zamierzamy odwiedzić jest słynne Loreto znajdujące się w regionie Marche, a więc poza Umbrią. Udamy się tam w drodze na lotnisko w Anconie. Jak zawsze gorąco zachęcamy do wyjazdu. I jak zawsze bogate oczekiwania duchowe postaramy się połączyć z dobrym wypoczynkiem. Jestem przekonany, że i tym razem zamiar ten uda nam się zrealizować.
[ks. proboszcz Piotr]

Błogosławieństwo chrzcielnicy

W Wojewódzkim Katalogu Zabytków widnieje krótka informacja dotycząca naszej chrzcielnicy: *Barok, XVIII w., w kształcie kielicha na okrągłej i wielobocznej podstawie. Noga w kształcie wybrzuszonej balaski. Czasza puklowana i na brzegu profilowana. Stiuk marmoryzowany w kolorze żółtawym. Nakrywa drewniana zwieńczona kompozycją z przełamanych, zbiegających się wolut zwieńczonych glorią.*

Od bardzo wielu lat chrzcielnica była nieużywana, stała w kącie w pobliżu prezbiterium, a potem, na czas renowacji prezbiterium przeniesiona do korytarza na zapleczu kościoła. Noga chrzcielnicy była mocno spękana, chwiejąca się, co groziło upadkiem górnej części, bardzo ciężkiej. Z tego powodu została przeniesiona do pobliskiej salki. Ciekawostką jest to, że górna część, w jednej trzeciej obwodu była chropowata, co mogłoby wskazywać, że kiedyś była umieszczona w ścianie (wmurowana), i mogła funkcjonować jako kropielnica u wejścia do kościoła. Istnieje nawet opinia historyczna, która sugeruje, że od początku była to kropielnica, gdyż w kościołach klasztornych nie umieszczano chrzcielnicy. Drewniana chrzcielnica była w kościele św. Anny. Na chrzcielnicy była drewniana pokrywa, która też wymagała rzetelnej renowacji.

Pierwszy zamiar renowacji chrzcielnicy pojawił się w związku z 1050-leciem chrztu Polski. Miał być uwieńczeniem szerokich prac renowacyjnych w naszym kościele. Niestety wtedy to się nie udało. W tym roku, w okolicy Wielkanocy, podjęliśmy jeszcze raz próbę zrealizowania naszego zamiaru sprzed lat. I znowu, po długich i mozolnych przygotowaniach, trwających wiele miesięcy, zamiar ten udało się doprowadzić do końca. Jesteśmy za to bardzo wdzięczni Panu Bogu i wszystkim osobom, które brały udział w tym mozolnym procesie.

Na miejsce posadowienia chrzcielnicy wybrałem środkową część kościoła, naprzeciw ambony. Zdecydowały o tym zarówno względy architektoniczne jak i teologiczne. Architektoniczne, ponieważ obie struktury: ambona z baldachimem oraz chrzcielnica z zawieszoną, zdobioną pokrywą, są zbliżone. Jeszcze ważniejsze były względy teologiczne. Po jednej stronie ambona, która symbolizuje otwarcie na Słowo Boże, które prowadzi do wiary. Wymowny jest siewca słowa na przedniej części ambony. Natomiast chrzcielnica to źródło nowego życia, brama do Chrystusa i Jego Kościoła, do sakramentów świętych. W tym źródle otrzymujemy nowe życie. A jest to dopiero początek

drogi do Chrystusa, a zwłaszcza do Eucharystii. Dlatego św. Jan Chrzciciel w obrazie umieszczonym w bliskości chrzcielnicy wymownym palcem pokazuje właśnie tę stronę, mówiąc: *Illum oportet crescere, me autem minui*, czyli: *Potrzeba, by On wzrastał, a ja się umniejszał*. Niech ta odnowiona chrzcielnica będzie rzeczywistym źródłem nowego życia dla tych, którzy tam otrzymają chrzest. Niech to będzie również okazja do odnowienia naszej wdzięczności za dar nowego życia i wiary w Jezusa Chrystusa, otrzymany na chrzcie świętym. Błagajmy również za dzieci, które nie mogą doczekać się tego zbawienego daru. **[proboszcz]**

Modlitwy do Chrystusa Króla

Chryste Panie! Prosimy Twego Ojca, aby rychło na ziemi zapanowało Boże Królestwo, i aby było w nim miejsce dla nas. Pragniemy, aby wszyscy ludzie uznali w Bogu swego Króla i Pana oraz by szanowali i przestrzegali praw Królestwa Bożego na ziemi i już Go więcej nie obrażali swoimi grzechami. Opowiadamy się całkowicie za Twoim Synem, Boże Ojczy, za Chrystusem. Wyznajemy, że Ty Jezu jesteś naszym Królem i Panem i nie mamy innego króla. Naszymi modlitwami chcemy wyprosić łaski dla Kościoła, świata, nas samych i tych, których Ci polecamy. Teraz przedstawiamy Ci, Jednorodzony Synu Ojca Niebieskiego i Królu królów oraz Panie panujących, nasze prośby. My, słudzy poddani Twoi, błagamy o wysłuchanie, jeśli jest ona zgodna z Królewską Wolą Bożą. Wypowiedz teraz swe królewskie, Boskie, wszechmocne słowo i oddal każde zło od nas, a Twoje błogosławieństwo niech spłynie na nas i tych, których Tobie polecamy oraz na sprawy, które Ci przedstawiamy. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. **Ojczy nasz, Zdrowaś Maryjo,**

Chrystus Wodzem, Chrystus Królem, Chrystus Władcą nam.

Króluj Chryste i zwyciężaj. Przez dobroć i łaskę swoją serca wszystkich podbij słodkiemu władaniu Twojej miłości. Na Imię Twoje niechaj się zgina kolano wszelkich istot niebieskich, ziemskich i podziemnych. Przez Ciebie Zbawco, z Tobą i w Tobie stworzenie wszelkie niech chwali Pana po wszystkie wieki. Amen.

– Najświętsza Maryjo Panno promienna radością zmartwychwstania Syna Swego

– Naucz nas szerzyć Królestwo Jego na ziemi.

– Proszę Panie, aby płomienna i słodka moc Twojej miłości wchłonęła mój umysł i oderwała go od wszystkiego, co jest na ziemi, abym z miłości ku Tobie umarł, jak Ty z miłości umarłeś za mnie. Amen.

O Jezu Chryste, oddaję Ci hołd jako Królowi świata. Wszystkie stworzenia dla Ciebie są uczynione. Rozporządzaj mną jako własnością swoją. Odnawiam moje przyrzeczenia Chrztu świętego, wyrzekam się szatana, jego pychy i jego spraw, i obiecuję żyć, jak przystoi dobremu katolikowi. W szczególniejszy sposób zobowiązuję się użyć wszystkich sił, aby dopomóc do zwycięstwa prawom Bożym i prawom Kościoła świętego. Boskie Serce Jezusa, ofiaruję Ci nędzne uczynki moje w tej intencji, ażeby wszystkie serca uznały Twe święte królowanie i aby w ten sposób mocno utrwaliło się na całym świecie Twoje Królestwo Pokoju. Amen.

Komunia Święta

Niektórzy z nas przystępują do Komunii Świętej codziennie. Wielu przystępuje co tydzień, podczas niedzielnej Mszy świętej. Są też wierzący, którzy idą do Komunii Świętej raz albo dwa razy w roku, zwłaszcza na Boże Narodzenie i na Wielkanoc. Niektórzy przystępują do Stołu Pańskiego często i długo. Pierwszy piątek miesiąca jest dobrą okazją do spowiedzi świętej, by potem móc dalej przyjmować Pana Jezusa. To chyba najlepsza praktyka. Ludzie starszego pokolenia mówią czasami: *Byłem już pięć razy u Komunii Świętej, i to już wystarczy, bo dłużej to byłby może grzech. Nie mogę przyjmować Pana Jezusa za często. Dziwna zasada, bo owszem tylko grzech ciężki zagraża nam drogę do Stołu Pańskiego, ale czy zbyt częste przyjmowanie Pana Jezusa, po uprzednim żalu, może być grzechem? Nie można przyjmować Pana Jezusa na czas, ale z miłości.*

Pan Jezus nie mógł nam zostawić nic cenniejszego na tej ziemi, niż swą rzeczywistą obecność pod postacią chleba w Eucharystii. Nieżyjący już o. Joachim Badeni, krakowski dominikanin, mówi, że *każda Komunia karmi nas życiem Boga. I dodaje: Moim zdaniem istnieje tylko jedna wielka mistyka – mistyka przyjmowania Komunii Świętej i to codziennie. A nieco dalej: Źródłem prawdziwego światła jest Eucharystia. Komunia Święta. Jeśli spożywa się Ciało Człowieka, który jest światłością świata, to przyjęcie Komunii jest oświeceniem. A jak bardzo potrzebujemy tego światła w życiu.*

Ktoś powie: to niezwykle górnolotne słowa. Idę do Komunii i aż tak nie zastanawiam się nad doniosłością tego faktu. Owszem, wiem, że przyjmuję samego Pana Boga do swojego serca, ale natychmiast zasypuję Go takim mnóstwem spraw i trosk, że gdyby mi ktoś kazał wyjąć Go z powrotem, to byłby poważny kłopot. To prawda, gdy zapraszamy Pana Jezusa do siebie, do tego swojego życia, to przecież nie prowadzimy Go na ławeczkę do kwitnącego ogródeczka, (choć tam też warto Go zaprowadzić), ale

prowadzimy Go zwykle tam, gdzie sami nie dajemy rady, albo może też wstydzimy się Go tam zaprowadzić. Pan Jezus chce być z nami wszędzie.

Komunia Święta to największy dar od Pana Boga dla nas. Bóg Ojciec posyła swojego umiłowanego Syna do nas, do naszego serca, naszego życia, takiego jakie ono jest. I właśnie dlatego mamy Go przyjmować, jak najczęściej. A są sytuacje, gdy Kościół pozwala nam Go przyjmować nawet dwa razy dziennie. Nasze życie eucharystyczne, w ogóle nasze życie, rozstrzyga się między wyznaniem: *Panie, nie jestem godzien, abyś przyszedł do mnie...a: Jezu mój, ukryty w Najświętszym Sakramencie, nie mogę żyć bez Ciebie. Ty jesteś moim pokarmem i światłem w ciemności, ty jesteś lekarstwem i umocnieniem na drogach życia mojego i moich bliskich.*

Warto o tym pomyśleć głębiej, bo tu chodzi o wszystko. Tu chodzi o nasze zbawienie, o nasze poruszanie się w tym świecie, z Jezusem w sercu. [prob.]

Kościół Jezusa Chrystusa wobec ubogich i potrzebujących pomocy

Ubóstwo stało się dobrowolnym i świadomym wyborem Jezusa. Jest On Mesjaszem, który stał się ubogi, aby innych ubogacić swym ubóstwem (zob. 2 Kor 8,9). Narodził się w stajni (zob. Łk 2,7), podzielił los prześladowanych i tułaczy, uciekając do Egiptu (zob. Mt 2,12-15), żył w ubogiej rodzinie w Nazarecie, nie posiadał osobistego majątku (zob. Mt 8,20), umarł odarty z szat (zob. Mt 27,37) i został pochowany w grobie użyczonym Mu przez Józefa z Arymatei (zob. J 19,38). Jezus umiłował ubóstwo

i ubogich

Był wrażliwy na każde ludzkie cierpienie, zarówno cierpienie ciała jak i duszy. Równocześnie zaś nauczał, a w centrum swego nauczania postawił osiem błogosławieństw, które są skierowane do ludzi doświadczających różnorodnych cierpień w doczesnym życiu. Są to ubodzy w duchu i ci, którzy się smucą, i ci, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, i ci, którzy cierpią prześladowania dla sprawiedliwości, gdy ludzie im urągają i prześladują ich i gdy mówią kłamliwie wszystko złe na nich z powodu Chrystusa. Tak wedle Mateusza. Łukasz wymienia jeszcze osobno tych, którzy teraz głodują.

Kościół pierwotny przejął pełne szacunku i miłości Jezusowe spojrzenie na ubogich. Jedną z pierwszych instytucji, powołanych w jego łonie, była instytucja diakonatu (zob. Dz 6,1-5). Diakoni zajmowali się służbą ubogim – organizowali ją i czuwali, by we wspólnocie wierzących ubodzy znaleźli należne im miejsce i wsparcie. Zajmowali się udzielaniem pomocy materialnej najsłabszym grupom społecznym, zwłaszcza wdowom i sierotom.

Wraz z rozwojem Kościoła rozwijały się również wielorakie formy troski o ubogich, dostosowywane do bieżących potrzeb i możliwości ; tak że wspólnota kościelna może poszczycić się wielowiekową i bogatą tradycją działalności charytatywno-opiekuńczej. Obecnie kościelne instytucje charytatywne należą do najprężniej działających organizacji.

Na uwagę zasługuje Caritas, której różnoraka pomoc świadczona potrzebującym w praktyce realizuje przykazanie miłości Boga i bliźniego. W czasie tragicznej powodzi, której skutki nadal są odczuwane przez naszych bliźnich dzieło pomocy potrzebującym realizowane przez Caritas i inne instytucje świadczy o wrażliwości naszych serc. Papież Franciszek w swoim nauczaniu uwrażliwia nas na taki wymiar pomocy, aby widzieć w drugim człowieku samego Chrystusa. **[ks. Adam]**

Modlitwy za naszych zmarłych... nad grobem

Boże, Ty nam nakazałeś miłować wszystkich ludzi, także tych, których śmierć zabrała z tej ziemi. Pokornie prosimy, przez nieskończone Miłosierdzie Twoje, przez Mękę i Śmierć Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, naszego Zbawiciela i Odkupiciela, zmiłuj się nad duszami zatrzymanymi w czyśćcu, które muszą odpokutować za swoje grzechy, zanim wejdą do Twojej chwały. Ześlij im Ducha Twego, Pocieszyciela, aby je oświecił światłem i Twoją łaską oraz umacniał w nadziei Twego Miłosierdzia. Racz je wprowadzić do Królestwa Twojej chwały za przyczyną Najświętszej Maryi Panny i wszystkich Twoich świętych, jak również przez modlitwy Twego świętego Kościoła i nas wszystkich, niegodnych sług Twoich, którzy błagamy dla nich o Twe zmiłowanie. Przez Chrystusa, Pana naszego. **Amen.**

Akt miłosierdzia za dusze w czyśćcu cierpiące

O Niepokalana Maryjo, Matko Miłosierdzia, która widziałaś święte Ciało ukochanego Syna Twojego wzniesione na krzyżu, patrzyłaś na ziemię przesiąkniętą Jego Krwią i byłaś obecna przy okrutnej Jego śmierci. Polecamy Ci, Matko Najświętsza, dusze cierpiące w czyśćcu i błagamy, racz wejrzeć na nie okiem miłosierdzia Twojego i uproś im wybawienie z mąk. Dla uproszenia Twej łaski, o Matko Niepokalana, przebaczymy szczerze i serdecznie tym wszystkim, którzy nas obrazili i przez Twoje wstawiennictwo prosimy Jezusa o udzielenie im wszelkiego dobra – łaski i błogosławieństwa w zamian za zło, które nam wyrządzili lub którego nam życzyli. Przez Twoje ręce, o Panno święta, ofiarujemy Bogu ten akt miłości dla uproszenia miłości dla dusz, które poddane są oczyszczeniu. **Amen.**

Ojcze Przedwieczny, ofiaruję Ci Krew Jezusa, Twojego umiłowanego Syna, przelaną podczas bolesnego konania w Ogrodzie Oliwnym, dla uwolnienia błogosławionych dusz czyśćcowych, w szczególności duszy... **Wieczny odpoczynek...**

Ojcze Przedwieczny, ofiaruję Ci Krew Jezusa, Twojego umiłowanego Syna, przelaną podczas okrutnego biczowania i cierniem ukoronowania, dla wyjednania uwolnienia błogosławionych dusz czyśćcowych, w szczególności duszy... **Wieczny odpoczynek...**

Ojcze Przedwieczny, ofiaruję Ci Krew Jezusa, Twojego umiłowanego Syna, przelaną w drodze na Kalwarię, dla wyjednania uwolnienia błogosławionych dusz czyśćcowych, w szczególności duszy... **Wieczny odpoczynek...**

Ojcze Przedwieczny, ofiaruję Ci Krew Jezusa, Twojego umiłowanego Syna, przelaną podczas ukrzyżowania i trzygodzinnego konania na krzyżu, dla wyjednania uwolnienia błogosławionych dusz czyśćcowych, w szczególności duszy... **Wieczny odpoczynek...**

Ojcze Przedwieczny, ofiaruję Ci Krew Jezusa, Twojego umiłowanego Syna, przelaną z rany Jego Najświętszego Serca, dla wyjednania uwolnienia błogosławionych dusz czyśćcowych, w szczególności duszy... **Wieczny odpoczynek...**

Wszystkich Świętych i Wszystkich Zmarłych

Uroczystość Wszystkich Świętych obchodzona jest w Kościele katolickim od IX wieku. Wyznaczył ją na 1 listopada papież Grzegorz IV w 837 roku. Kościół wspomina w tym dniu nie tylko

oficjalnie uznanych świętych, czyli beatyfikowanych i kanonizowanych, ale także wszystkich wiernych zmarłych, których życie nacechowane było świętością. Kościół widzi w nich swych orędowników u Boga i przykłady do naśladowania.

Wstawiennictwa Wszystkich Świętych wzywa się w szczególnie ważnych wydarzeniach z życia Kościoła. Śpiewa się wówczas Litanię do Wszystkich Świętych, która należy do najstarszych litanijskich modlitw Kościoła. 1 listopada przychodzimy na cmentarze, aby uczestniczyć we Mszy świętej, zapalić znicze i pomodlić się za zmarłych – najbliższych i przyjaciół.

Uroczystość Wszystkich Świętych wywodzi się głównie z czci oddawanej męczennikom, którzy oddali życie dla Chrystusa, a których nie wspomniano ani w martyrologiach miejscowych, ani w kanonie mszy świętej. Odwiedzanie grobów jest zwyczajem znanym niemal wszystkim ludom i przekazywanym z pokolenia na pokolenie. Chrześcijanie podjęli tę tradycję i nadali jej wymiar religijny.

Obecnie na mogiłach i cmentarzach płoną znicze i świece, które są symbolem Zmartwychwstałego Pana Jezusa i pamięci o zmarłych. Składamy też ofiary na tzw. wypominki, wypisując imiona zmarłych na kartkach, prosząc, by cały Kościół modlił się za nich.

Następnego dnia po Wszystkich Świętych (2 listopada) obchodzony jest dzień wspominania zmarłych (Dzień Zaduszny). Dla chrześcijan jest to dzień modlitw za wszystkich wierzących w Chrystusa, którzy odeszli już z tego świata, ale przebywają w czyśćcu i potrzebują naszej modlitwy, by mogli dostać zbawienia. Najcenniejszą modlitwą za naszych bliskich zmarłych jest Msza święta, która uobecnia zbawczą ofiarę Pana Jezusa.

Przemijanie naszego życia i tym samym nieuchronność odejścia z tego świata nie powinno nas napawać lękiem, ale szczególnie w listopadowe dni pobudzić do refleksji, jak zmieniać naszą codzienność, aby być bliżej Pana Boga. Systematyczne, pełne

uczestnictwo we Mszy świętej, modlitwa zaangażowana oto sposoby nawiązania bliższej relacji z Panem Bogiem. Niech czas listopadowych dni poświęconych naszym przodkom zaowocuje większą aktywnością modlitewną. [ks. Adam]

Powódź modlitwy

W najbliższy piątek 25 października br., o godz. 18.00 pragniemy wyruszyć w modlitewnej procesji ulicami naszej parafii. Ma to być różańcowa **procesja wdzięczności za dar ocalenia od powodzi** i jej, jak zawsze, fatalnych, niszczących skutków. Jakich? Widzimy to z relacji zalanych terenów Głuchołaz, Bodzanowa, ale i Nysy, Stronia Śl., Łódka Zdroju, i wielu, wielu innych mniejszych i większych miejscowości. Nasza modlitwa ma być również wsparciem dla tych, których nazywamy ofiarami powodzi. Hojnie wsparliśmy ich darami materialnymi, ale chcemy również wesprzeć ich duchowo, wierząc, jak wielka jest moc modlitwy. Modlitwą chcemy również przebłagać dobrego Pana Boga za nasze grzechy, których niszcząca siła bywa większa od gwałtownej powodzi, w naszych domach, rodzinach, w sercach ludzi młodych i starszych.

W ostatnim miesiącu woda z wielkim impetem wdzierała się do mieszkań, sklepów i kościołów. To samo wielu z nas przeżyło przed laty na własnej skórze, tu w Czarnowasach. Idąc w procesji pragniemy aby tym razem powódź żywej modlitwy wdarła się do naszych mieszkań i na nasze ulice. Zwłaszcza tam, gdzie widać skutki braku Pana Boga, który wyniszcza wszystko, co napotka po drodze. Katakлизmy zawsze były znakiem przestrogi, wezwaniem do opamiętania i nawrócenia serca. Tak jest i teraz. Wielu ludzi na gruzach swojego całonocnego dorobku przekonało się o kruchości życia. Jak łatwo można wszystko stracić, w jednej chwili. I trzeba wszystko zaczynać od nowa.

Dobrze znamy historię uzdrowienia dziesięciu trędowatych opisaną w Ewangelii wg św. Łukasza. Gdy Pan Jezus wchodził do pewnej wsi, wyszło *naprzeciw Niego dziesięciu trędowatych. Zatrzymali się z daleka i głośno zawołali: «Jezusie, Mistrzu, ulituj się nad nami!» Na ten widok rzekł do nich: «Idźcie, pokażcie się kapłanom!»* Potem, gdy jeden z nich zauważył, że został uzdrowiony czyli oczyszczony z trądu *upadł na twarz u nóg Pana Jezusa i dziękował Mu.*

Właśnie to samo chcemy uczynić w najbliższy piątek: chcemy oddać chwałę Panu Bogu za Jego zmiłowanie nad nami. Chcemy również uczcić św. Jana Nepomucena, który od pewnego czasu na naszym cmentarzu, zwrócony ku miejscu, w którym Mała Panew wpada do Odry, skutecznie pilnuje naszych dóbr. Serdecznie zapraszam do wspólnej modlitwy, młodszych i starszych. Zabierzmy ze sobą także nasze dzieci, które bardzo lubią się modlić. Ci, którzy pozostaną w domach niech duchowo łączą się z nami, niech zapalą świecę w oknie, na znak łączności.

Miejsce spotkania: Krzyż przy ul. Wolności, **godzina:** 18.00, **dzień:** 25 października br. (**piątek**). Zabieramy ze sobą **różańce i Drogi do nieba.**

Zapraszamy wszystkich spragnionych modlitwy, skorych do wdzięczności i wielbienia Pana Boga. Niech Matka Najświętsza prowadzi nas do Pana Jezusa.

ks. Proboszcz Piotr

Modlitwa za wstawiennictwem

Św. Jana Pawła II

Święty Janie Pawle, dziękujemy Bogu za Ciebie, za to, że przeszedłeś z Ewangelią na ustach i w sercu przez ziemię, przez Ojczyznę, Kościół i świat. Dziękujemy za twą świętość, za mądrość i odwagę, za twą modlitwę i apostolską gorliwość, za budzący nadzieję Twój uśmiech; W Tobie, Janie Pawle, Bóg ukazał piękno i godność człowieka, stworzonego na Jego obraz i podobieństwo. Naucz nas, jak być człowiekiem dla Boga i drugiego człowieka. Janie Pawle, klęknałeś przy swej chrzcielnicy. Współpracując z łaską chrztu realizowałeś powołanie do świętości. Pomóż nam przyjąć i zrealizować to najważniejsze Boże wezwanie. Janie Pawle, apostołe pojednania, któryś pojednał ze sobą wielu obcych i skłóconych, nieś pojednanie naszym sercom, rodzinom i narodom. Nauczycielu, słuchający i głoszący Chrystusową Ewangelię, ucz nas przyjmować Prawdę Bożej nauki i czynić ją światłem naszego powołania. Kapłanie, uczestniku wiecznego kapłaństwa Chrystusa, który przyjąłeś łaskę powołania i święceń, uproś nam świętych kapłanów, oddanych całkowicie królestwu Bożemu, rozmodlonych, pokornych, ufnych, gotowych współpracować z duchownymi, osobami konsekrowanymi i świeckimi. Pasterzu, wpatrzony w Pasterza, który daje życie na krzyżu za swoje owce. W Tobie odkrywaliśmy Jezusa, Dobrego Pasterza, i razem z Tobą kroczyliśmy za Nim, ufni, że obronisz nas przed wilkiem, duchem kłamstwa i ciemności. Wyproś nam ducha gorliwości apostolskiej, ducha odwagi, aby Chrystus w nas i przez nas wzrastał. Wierny synu i głowo Kościoła, następco św. Piotra, umacniaj naszą miłość do mistycznego Ciała Chrystusa, Kościoła; wspieraj swego następcę, pasterzy Kościoła w gorliwości, miłości i jedności. Dałeś nam przykład miłości do Maryi, Matki Jezusowej i Matki Kościoła. Od Ciebie chcemy się uczyć zaufania Maryi Niepokalanej, oddania w duchu „Totus Tuus”, nadziei w godzinie Ogrójca i w ciemności Kalwarii. Niech Twój przykład samotnej modlitwy, różańca, adoracji będzie dla nas wskazówką, zachętą. Tyle razy zwracaliśmy się

do Ciebie: „Ojcze, Ojcze święty”. Twój przykład i Twoje nauczanie niech nam przybliży miłosierne oblicze Ojca, które odczytywałeś w Chrystusie. Prosimy za ojców, aby realizowali z miłością swe powołanie. Niech wspierają kobiety, pomagają im być dobrymi matkami, otwartymi na nowe życie, będącymi sercem domowego Kościoła. Janie Pawle, Święty nasz Bracie, byłeś nam bliski jako człowiek, jako kapłan i papież, gdy nauczałeś, modliłeś się, cierpiełeś i umierałeś. I gdy przychodziliśmy do Twego choćby myślą grobu. Pozostaniesz bliski, będziesz nam Bratem Świętym. Bądź z nami. **Amen**

„Niech łaska Twoja zawsze nam sprzyja”...

W tych słowach pieśni maryjnej zawiera się wielkie pragnienie skutecznego orędownictwa Matki Bożej. Zbliża się miesiąc październik w czasie którego gromadzimy się w naszym kościele na nabożeństwach różańcowych.

Różaniec jest jedną z najbardziej popularnych modlitw na świecie. Była to modlitwa umiłowana przez papieża Jana Pawła II, który w 2002 roku dołączył do różańca także czwartą część – tajemnice światła i w tym samym roku ogłosił Rok Różańca Świętego.

Św. Jan Paweł II w liście o różańcu pisze, że tradycyjnie do odmawiania różańca używa się koronki i pięknie wyjaśnia jej symbolikę: „Koronka zwraca się ku wizerunkowi Ukrzyżowanego, który otwiera i zamyka samą drogę modlitwy. Na Chrystusie skupia się życie i modlitwa wierzących. Wszystko od Niego wychodzi, wszystko ku Niemu zdąża, wszystko przez Niego, w Duchu Świętym, dochodzi do Ojca”. Wymowny więc i godny

naśladowania jest gest pocałunku krzyżyka, kiedy rozpoczynamy i kończymy modlitwę różańcową

Koronka różańca, jak pisze św. Jan Paweł II, „przypomina więzi komunii i braterstwa, łączące nas wszystkich z Chrystusem”. Dobrze jest mieć swój osobisty różaniec, którego paciorki będą wytarte od częstej modlitwy, a w chwili śmierci ktoś oplecie nim nasze zastygłe ręce. Niech różaniec ma swoje miejsce, np. przy łóżku, na stoliku, gdzie stoi krzyż lub figura Matki Bożej, a może po prostu w kieszeni ubrania czy w torebce, by zawsze był pod ręką. Pamiętajmy jednak, że koronka różańca to nie amulet zawieszony przy lusterku w samochodzie, zaplątany, bo nigdy nieużywany. I nie służy on do zabawy, ale do modlitwy. Różaniec może być pięknym prezentem z okazji ślubu, urodzin czy imienin. Możemy w ten sposób zachęcić kogoś, by sięgnął po tę modlitwę.

Wiele uzdrowień dokonało się i dokonuje dzięki modlitwie różańcowej. Mógłbym w tym miejscu przytoczyć świadectwo osoby cudownie ocalonej z wypadku drogowego. Jak podają media w czasie pożaru we wrześniu bieżącego roku ogień zniszczył Sanktuarium w Kordobie, ocalała jedynie figura Maryi Dziewicy. W relacji dziennikarskiej pojawia się konkluzja o konieczności modlitwy różańcowej. Pobożność maryjna tak bardzo utrwalona w naszej duchowości jest ukierunkowana na odmawianie różańca. Niech nie zabraknie modlitwy w intencji poszkodowanych naszych braci i sióstr w powodzi.

Różańcem modlił się często też błogosławiony Prymas Tysiąclecia kard. Stefan Wyszyński. Do odmawiania różańca wzywała Matka Boża w czasie objawień, m.in. w Lourdes, w La Salette czy w Fatimie. Nie pozostaje nam nic innego jak modlić się na różańcu, ponieważ zawsze prosimy – „Módl się za nami Zdrowaś Maryja”. **[ks. Adam]**